

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117221473
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117221473.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne: X. L., W.. XX.XX.XXXX, F. T. XXX, XXX XX T., v konaní právne zastúpená advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom vo Svidníku, ulica Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĽ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia 184 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 19. 03. 2019, č. k. 12Csp/244/2017-40 takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný má vo vzťahu k žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že vo vzťahu medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX dňa 24. 09. 2009 vo výške 200 eur. Žalobkyňa ako dlžník sa zaviazala zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o poplatok 184 eur s tým, že celkovú čiastku vo výške 384 eur žalovanému mala zaplatiť v 12 splátkach po 32 eur. Žalobkyňa poukázala na to, že poplatok z predmetného úveru predstavuje 92 % navýšenie a je z 2/3 tvorený nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tou spojenou (čl. 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Žalobkyňa tvrdila, že žalovanému za predmetný úver uhradila sumu 384 eur. Súd prvej inštancie posudzoval túto úverovú zmluvu podľa ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 24. 09. 2009 a zaoberal sa námietkou premlčania, ktorú v konaní vzniesol žalovaný. Žalobkyňa v tomto spore tvrdila, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela od Združenia (obsahom prehlásenia sú však vyjadrenia, že bola informovaná o zákonných ustanoveniach a o rozhodnutiach súdov, ktoré sú taktiež okrem iného síce anonymizované, ale verejnosti prístupné). Pri použití argumentácie žalobkyne súd skonštatoval, žeby bolo možné posúvať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v podstate aj o niekoľko rokov a začiatok plynutia premlčacej doby má plne v rukách sám žalobca založenom len na tom, kedy sa rozhodne navštíviť sídlo Združenia, prípadne kedy sa rozhodne, že sa začne zaujímať z hľadiska právneho posúdenia o to, či úver preplatil. Mal za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, kedy sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení, keď v tejto súvislosti argumentovala obsahom prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 28. 08. 2017; týmto prehlásením žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, nakoľko dôkaz je úspešne uskutočnený vtedy, ak vedie k poznatkom o tak vysokom stupni pravdepodobnosti určitého tvrdenia, že ho možno považovať prakticky za isté. Súd nenadobudol vnútorné presvedčenie o pravdivosti tvrdenia žalobkyne, že vtedy sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení. Žalobkyňa sa dozvedela iba právny názor na informácie, ktoré Združeniu sama poskytla a ktorými preukázateľne disponovala už predtým, od podpisu zmluvy o úvere, následne po každej zaplatenej splátke úveru a aj z voľne dostupných

zdrojov (napr. Zbierky zákonov). Ak žalobkyňa tvrdila, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela od Združenia, k tomu tvrdeniu s prihladnutím na § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. nemožno priznať právnu relevanciu. Žalobkyňa od Združenia získala iba vedomosť o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa rozhodujúcich skutkových okolností pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia (právny zástupca vo veci ani nenavrhol vypočítať žalobkyňu pre dôslednejšie preukázanie ním tvrdených skutočností). Na základe týchto skutočností súd uzavrel, že subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti. Podľa predloženého vyjadrenia žalovaného, žalobkyňa zaplatila poslednú splátku 14. 07. 2010 vo výške 128 eur, predchádzajúce splátky nad rozsah splatenia istiny boli uhradené 04. 03., 28. 05., 23. 06. a 02. 07. 2010 (č. I. 23 spisu). Žalobkyňa uvedené tvrdenia žalovaného nepoprela, preto ich súd považuje za nesporné. Dvojiročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia tak uplynula najneskôr dňa 14. 07. 2012 a žaloba bola podaná dňa 27. 09. 2017. Vzhľadom na túto skutočnosť súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku premlčania pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Posudzovanie dĺžky objektívnej premlčacej doby, ani samotného nároku už nebolo právne relevantné. Rovnako súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa by mala mať aspoň kvalifikovaný právny záujem, ak už nie naliehavý na žalobe o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. V danej právnej veci bolo nepochybne zistené, že zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným bol ukončený, zmluva bola uzatvorená 24. 09. 2009 a žaloba bola podaná na súde 27. 09. 2017, teda po 8 rokoch. Posledná splátka žalobkyňou bola zaplatená 14. 07. 2010, odvtedy žalobkyňa bola pasívna, až v septembri 2017 podala žalobu na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Za daného stavu veci už žalobkyňa reálne nemôže ísť o docielenie skutočnej rovnosti medzi stranami zmluvného vzťahu, resp. žeby táto zmluvná podmienka (v čase vyhlásenia rozhodnutia) vytvárala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach, lebo už žiadna zo strán zmluvného vzťahu nemá z tohto vzťahu žiadne práva a povinnosti. Súd preto s poukazom na ust. § 137 písm. c), d) CSP zamietol žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu. O trovách konania rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytýkala súdu prvej inštancie nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je opodstatnené.

6. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia odvádzala od zmluvy uzatvorenej so žalovaným dňa 24. 09. 2009, na základe ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyňu ako dlžníkovi úver vo výške 200 eur. Žalobkyňa ako dlžník sa zaviazala veriteľovi vrátiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok 184 eur, a teda celkovo mala zaplatiť žalovanému 384 eur v 12 splátkach po 32 eur. Argumentovala skutočnosťou, že poplatok z predmetného úveru predstavoval 92 % navýšenie s tým, že tento poplatok bol tvorený z 2/3 nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu vo všetkou administratívou s tou spojenou (čl. 12 všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Žalobkyňa poukazovala na to, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 24. 09. 2009 neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. d), g), h), i), j), k), zz) o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy, preto je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov. Bezdôvodné obohatenie uplatnila vo výške rozdielu medzi jej platbami, t. j. 384 eur a výškou poskytnutého úveru 200 eur, teda vo výške 184 eur.

7. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že chýbajúce podstatné náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere postihuje zákonodarca sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, v dôsledku čoho vzniká dodávateľovi právo na vrátenie sumy v rozsahu skutočne poskytnutej z tej ktorej úverovej zmluvy. Javí sa, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa z titulu uzatvorenej zmluvy o úvere poskytla žalovanému plnenie prevyšujúce v rozsahu 184 eur.

8. Občiansky zákonník v § 107 upravuje premlčaciu dobu pre vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom rozlišuje medzi subjektívnou (§ 107 ods. 1) a objektívnou premlčacou (§ 107 ods. 2) a začiatky ich plynutia sú upravené odlišne.

9. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (do pozornosti napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2004, sp. zn. 1Cdo/67/2011, R 25/1986).

10. V prípade plnenia bez právneho dôvodu je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, teda momentom vzniku bezdôvodného obohatenia.

11. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je preto na rozdiel od úvah súdu prvej inštancie, závislé len na subjektívnej, teda vedomostnej zložke poznania oprávneného, o skutočnostiach, že môže podať žalobu. Toto vedomie však musí nastať a žaloba musí byť podaná v objektívnej premlčacej dobe.

12. Ide o to, že časový okamih vzniku premlčacej doby je zhodný s okamihom vzniku, tzv. žalobného práva (okamih zrodu žaloby, actio nata), ide o deň, v ktorý oprávnený mohol po prvýkrát úspešne uplatniť žalobu na ochranu svojho subjektívneho práva na súde. To predpokladá vedomosť oprávneného o skutkových okolnostiach vzniku actio nata. Ak oprávnený nevie o tom, že mu vzniklo žalobné právo, nemohol nastať okamih vzniku žalobného práva. Samozrejme, nejde o bezhraničnú dobu, ale o dobu limitovanú objektívnou premlčacou dobou.

13. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby je charakteristické, že ich plynutie je komplementárne. To znamená, že okamih, v ktorom mohol oprávnený subjekt uplatniť právo po prvýkrát (tzv. actio nata), sa zásadne definuje momentom subjektívnej vedomosti oprávnenej osoby. Od tohto okamihu začína plynúť dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde, ktorá plynie v rámci doby objektívnej, a tá začína plynúť, bez ohľadu na vedomosť oprávneného od momentu udalosti, ktorá spôsobuje bezdôvodné obohatenie.

14. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je irelevantná vedomosť o tom, že niečo objektívne existuje, podstatná je vedomosť o tom, čo to čo existuje je, poznanie, vedomosť, to je podstata subjektívnej premlčacej doby, a to bez ohľadu na poznanie právnej kvalifikácie právneho vzťahu, ktorý laik, nie právnik spravidla nepozná a ani poznať nepotrebuje a ani nie je potrebné, aby ktokoľvek oprávnenému právnou kvalifikáciu právneho vzťahu vysvetľoval.

15. V súvislosti s posudzovaním behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa vstupovala do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že ním predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom č. 258/2001 Z.z.. V čase úhrady poslednej splátky žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka bez právnického alebo ekonomického vzdelania nemohla ani len predpokladať, že žalovanému uhrádzala aj peňažné plnenia, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol.

16. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je preto rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvedel (bez ohľadu na to, že pri vynaložení všetkého úsilia sa mohol dozvedieť skôr), že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Javí sa, že v tejto súvislosti žalobkyňa opodstatnene argumentovala tým, že sa v tejto súvislosti kontaktovala so Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, keď je zrejme, že ich stretnutie sa prvýkrát uskutočnilo 28.08.2017. Žalobkyňa sa na Združenie obrátila so žiadosťou, že potrebuje poradiť s úvermi, ktoré uzavrela so spoločnosťou POHOTOVOSŤ s. r. o. Dňa 28. 08. 2017 Združeniu predložila zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 24. 09. 2009, následne po oboznámení sa s touto zmluvou bola žalobkyňa informovaná, že podľa názoru Združenia zmluva je bezúročná a bez poplatkov a obsahuje neprijateľné

zmluvné podmienky. Na uvedenom stretnutí bola zároveň informovaná, že ak jej veriteľ poskytol úver 200 eur a ona mu uhradila 384 eur, teda uhradila sumu vyššiu ako jej bola poskytnutá, došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa a že má právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou. Zároveň jej Združenie odporučilo, aby sa ohľadom právnych služieb obrátila na advokáta, ktorý posúdi právnu stránku veci. Uvedené potvrdzuje predložené prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v Prešove zo dňa 28. 08. 2017 (č. I. 16 spisu). Žaloba zo strany žalobkyne bola následne podaná na súde 27. 09. 2017. Pokiaľ súd prvej inštancie v tejto súvislosti argumentoval tým, že každý má poznať právo, a preto aj rozpoznať, že plní nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti, je potrebné zdôrazniť, že každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať (do pozornosti uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/243/2016). Je teda podstatné, kedy sa dotknutá osoba reálne dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal a nie čas odkedy sa žalobkyňa dozvedieť mala a mohla o týchto okolnostiach s poukazom na to, že mala poznať právo.

17. Na to, aby oprávnenému začala plynúť subjektívna premlčacia doba, musí sa dozvedieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Zo slovného spojenia „keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu“ vyplýva, že existuje stav, keď oprávnený nevie o tom, že bezdôvodné obohatenie existuje a stav, keď sa o existujúcom bezdôvodnom obohatení oprávnený dozvie. Ak zákonodarca hovorí, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, tak z toho taktiež vyplýva, že bezdôvodné obohatenie už existuje, už k nemu došlo predtým, ako sa oprávnený dozvedel o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo.

18. Oprávnený sa teda dozvie niečo, čo v minulosti nastalo. Dozvedieť sa to však nestačí kedykoľvek, od kedy v minulosti k bezdôvodnému obohateniu došlo, ale len do uplynutia objektívnej premlčacej doby, ktorej začiatok, na rozdiel od doby subjektívnej, nie je závislý na tom, či sa oprávnený o existencii bezdôvodného obohatenia a kedy vzniklo dozvie, alebo aj nedozvie.

19. Dozvedieť sa o bezdôvodnom obohatení znamená, získať informácie, dozvedieť sa o skutkových okolnostiach, ktoré vyjadrujú svojim obsahom bezdôvodné obohatenie, bez toho, aby oprávnený musel vedieť, že to je právny inštitút bezdôvodného obohatenia. Pojem bezdôvodné obohatenie a právne posúdenie veci oprávnený vôbec nemusí a ani nepotrebuje poznať.

20. Z toho vyplýva, že ak oprávnený nevie o tom, že platbami, ktoré poukazuje veriteľovi, získava veriteľ na jeho úkor majetkový prospech bez právneho dôvodu, nie je splnená podmienka dozvedenia sa, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Je daná len objektívna existencia bezdôvodného obohatenia, o bezdôvodnosti ktorej oprávnený nevie, do doby, kým sa o nej, ako príjemca informácie, v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby dozvie, alebo aj nedozvie.

21. V súvislosti s plynutím objektívnej premlčacej doby odvolací súd poznamenáva, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Bude preto potrebné posúdiť to, či úverová zmluva obsahuje zákonom požadované náležitosti a pokiaľ tieto absentujú javí sa, že bude ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez ich uvedenia a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený.

22. Čo sa týka zamietnutia žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, tak podstata dôvodov na zamietnutie žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, tak ako ich chápe súd prvej inštancie, spočívajú v nedostatku naliehavého právneho záujmu a na úvahách o neúčelnosti žaloby, vzhľadom na zánik zmluvy splnením záväzku.

23. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy má žalobkyňa ako spotrebiteľka vždy naliehavý záujem, ktorý sa predpokladá (§ 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z.), a to aj vtedy, keď zmluva ešte nevznikla, ale budúci spotrebiteľ má záujem kontrakt uzavrieť, avšak pre čistotu právneho vzťahu nechce byť viazaný neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Uvedené platí aj pre prípad, že zmluva z rôznych dôvodov zanikne (do pozornosti rozsudok KS Prešov sp. zn. 20Co/22/2018).

24. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi. Z tohto pohľadu nie je rozhodujúce, či dochádza k uplatneniu práv na plnenie alebo či sa spotrebiteľ obráti na súd za účelom zabezpečenia stavu právnej istoty, teda, aby nebol obťažovaný hrozbou použitia podmienky, ktorej neplatnosť určená nebola.

25. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky nie je podľa zákona nijako daná tým, či spotrebiteľa už nejaká zasiahla, alebo ho nezasiahla a či sa prípadne domohol ochrany proti obchodníkovi aj dovolaním sa iného právneho inštitútu ako je neprijateľnosť zmluvnej podmienky a je jedno, či sa spotrebiteľ bráni pred nekalými obchodnými praktikami obchodníka, používajúceho neprijateľnosť zmluvnej podmienky pred zmluvou, počas jej plnenia, alebo po jej splnení. Ochrana sa musí spotrebiteľovi, vo všetkých týchto časových vymedzeniach poskytnúť za stavu, že k ním došlo pred záväzkom, počas jeho plnenia, ale aj po jeho splnení. Ani skutočnosť splatenia úveru, nehrá pri určovaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky, žiadnu rolu. Právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľských veciach je daný vždy a je daný samotným spotrebiteľským právom.

26. Ak ustanovenie § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z., v platnom znení, práve s odkazom na § 137 CSP, umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy žalobou, tak v zmysle zásady, že vo väčšom je obsiahnuté menšie, ak sa spotrebiteľ môže domáhať žalobou určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak sa môže domáhať žalobou aj určenia neplatnosti ktorejkoľvek neplatnej časti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, lebo určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je taktiež určením neplatnosti zmluvy.

27. Pre úplnosť však je potrebné zdôrazniť, že určovanie neprijateľnosti zmluvnej podmienky malo oporu v zákone aj pred 1.1.2018, v zmysle § 137 CSP, § 298 CSP a v zmysle zák. č. 250/2007 Z. z. a § 53a OZ.

28. Výklad CSP, ktorý použil súd prvej inštancie, podľa ktorého by vlastne vôbec nebolo možné v SR určovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky, je podľa názoru odvolacieho súdu v príkrom rozpore s čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, podľa ktorého: „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“

29. Z platnej právnej úpravy, účinnej aj do 31.12.2017, a aj po 31.12.2017 vyplýva, že súd mohol žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietnuť len v jednom prípade, a to v prípade, keď zistí, že sa v súdnej veci nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

30. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/27/2018 z 28.3.2019 cit.: „Žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) C. s. p. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.“

31. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude poskytnúť princípu ochrany slabšej zmluvnej strany právnu silu ústavného princípu, riadiť sa právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí pokiaľ ide o posúdenie opodstatnenosti premlčania žiadaného nároku a posúdiť, či skutočne v predmetnej veci ide o úver, ktorý mal byť kvalifikovaný ako úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. V závislosti od toho bude potrebné vyvodiť príslušné závery v rovine posúdenia nárokov uplatňovaných žalobkyňou v tomto konaní. Súd prvej inštancie taktiež rozhodne o návrhu na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky s poukazom na existujúci naliehavý právny záujem v zmysle § 137 CSP.

32. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP) s tým, že v novom rozhodnutí o veci sa rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).